

Kocsis István:

A SZENT KORONA ÉS A JOGFOLYTONOSSÁG

A Szent Korona misztériuma és tana legaktuálisabb kérdését vetjük fel: a jogfolytonosságét.

A törvénysértés jogot nem alapít elve alapján a magyar történelemben mindig helyreállt a jogfolytonosság, ami annyit jelentett, hogy az abszolutizmus megszűnése után a magyar nemzet hivatott képviselői országgyűlésen, illetve nemzetgyűlésen meg nem történtté nyilvánítottak mindent, ami az abszolutizmus idején a látszat-törvényhozás terén történt. Könnyen bizonyítható, hogy a Mohács utáni nehéz évszázadokban a magyar államiság azért maradt meg, mert eleink a jogfolytonosságot sohasem mulasztották el helyreállítani.

Jogfolytonosságot állított helyre a magyar nemzet I. Lipót korában (1687-ben), II. József után (1791-ben), 1867-ben, 1920-ban.

A jogfolytonosság a magyar közjog múltjának, jelenének és jövőjének legfontosabb kérdése.

A jogfolytonosság-helyreállítás pedig legaktuálisabb kérdése volt mindig, így a Trianon utáni években is, a közjogi küzdelmeknek.

1918-ban, Károlyi Mihályék hatalomátvételekor megszakadt Magyarországon jogfolytonosság. De az 1920–1926 közötti nemzetgyűlések a jogfolytonosságot helyreállították a magyar nemzet nevében.

1. Az 1920–1926 közötti jogfolytonosság-helyreállító nemzetgyűlések

A jogfolytonosság helyreállítása az 1920. évi nemzetgyűlésen kezdődött. A magyar nemzet törvényes képviselői 1920. február 26–27-én hozzák meg az első olyan határozatokat, melyeknek célja a jogfolytonosság helyreállítása. (Amikor Magyarországon 1920. január 25-re választásokat tűznek ki, nincs komoly politikai tényező Magyarországon, amely ne a jogfolytonosság helyreállítását sürgetné.)

Az 1920. évi nemzetgyűlés összehívása után nyomban ki is nyilvánította, hogy feladatának az alkotmányosság helyreállítását tekinti.

Elsősorban azért kell ragaszkodniuk a történelmi alkotmányhoz, mert ez egyik kapcsa annak az erkölcsi egységnek, amelyet ekkor a magyar nemzet ellenségei tönkretettek. „Ne segítsük őket munkájukban – jelentette ki Andrássy Gyula. – Már is az volt egyik nagy vétke a forradalomnak, már is óriási mértékben megkönnyítette ennek az egységes nemzetnek a széthullását az a tény, hogy felrúgták, mintha semmi sem volna, Szent István koronájának arany abroncsait, és helyébe oda állították a »nemzeti tanács« modern szülöttjeit. Némi joggal, legalább a jog látszatával mondhatta a szász, a román, hogy őt nem kapcsolja hűségi kötelesség a magyar nemzeti tanácshoz, ő is megalakítja a szász nemzeti tanácsot, a román nemzeti tanácsot, őt csak Szent István koronájához kötelezi hűségre a történelem és a törvény. Ne nyúljunk tehát olyan könnyen a nemzetnek e történelem adta kincséhez, mert félek tőle, hogy szűk kis eszünk nem lesz képes pótolni azt, amit lerombolunk.”¹

Milyen törvényes alapon hívták össze 1920-ban a nemzetgyűlést?

„Alkotmányunk alapelveinek megfelelően az 1919. évi augusztus hó 7. napja óta alakult ideiglenes kormányok a nemzethez fordultak, hogy a nőkre is kiterjedő általános, titkos, egyenlő, közvetlen és kötelező választójog alapján válassza meg az akaratának képviselőit a nemzetgyűlést.

A nemzetgyűlési képviselőválasztások ennek folytán az ország mindazon részeiben megtartatván, amelyekben a választást ellenséges megszállás lehetetlenné nem tette, a megválasztott nemzetgyűlési képviselők az 1920. évi február hó 16. napján Budapesten az országgyűlés képviselőházának helyiségeiben egybegyűlekeztek és nemzetgyűléssé alakultak.”²

A nemzetgyűlés az 1920: I. törvénycikkben a magyar állami szuverenitás törvényes képviselőjének nyilvánítja magát, olyannak, amely a magyar történelmi alkotmány értelmében az államhatalom gyakorlásának további módját is jogosult rendezni.

A törvényhozó hatalmat fenti törvénycikk szerint a nemzetgyűlés gyakorolja, de csak ideiglenes törvényeket hozhat. Mert az 1920. évi I. tc. a jogfolytonosság helyreállításának útján még csak az első lépés, s az ideiglenesség csak akkor szűnik meg, amikor a jogfolytonosság teljesen helyreáll. 1926-ig, a jogfolytonosság helyreállításáig, gyakran hangoztatják is a korabeli politikai élet hangadói, politikusok és közjogászok egyaránt, hogy a nemzetgyűlés szuverenitása korlátozott s az általa alkotott törvények ideiglenesek.

Mit tehetnek törvényesen a nemzetgyűlés tagjai a jogfolytonosság teljes helyreállításáig? Jogszabályokat alkothatnak az élet követelményeivel, szükségleteivel számolva, de anélkül, hogy a jogfolytonosság elvét bármiképpen megsértenék.

A nemzetgyűlés működése tehát mindaddig jogszerű, amíg el nem tér attól a céltól és rendeltetéstől, amely semmi más nem lehet, mint a régi alkotmány helyreállítása. Ami pedig Károlyi Mihály és társai 1918. őszi törvénytelen hatalomátvétele és

¹ Nemzetgyűlési Napló, 1920–1922. I. 73–74.

² H.M.T. (2.) 1920. évi törvénycikkek. 3.

1919. aug. 6-a között törvényhozásnak nevezve történt, az alkotmányjogilag érvénytelen és megsemmisül. Ahogyan az 1920. évi I. tc. ezt kimondja:

„9. §. Az úgynevezett népköztársaság és tanácsköztársaság szerveinek néptörvény, rendelet vagy más elnevezés alatt kibocsátott mindennemű rendelkezései érvénytelenek. Hasonlóképpen érvénytelenek az úgynevezett nemzeti tanácsoknak és szerveiknek mindennemű rendelkezései és határozatai is.

Az Országos Törvénytárból az oda beiktatott, úgynevezett néphatározat és néptörvények töröltetnek.

Felhatalmazza azonban a nemzetgyűlés a minisztériumot arra, hogy az úgynevezett népköztársaság szerveinek rendelkezéseit, amennyiben a jogrend és a jogbiztonság érdekében szükséges, az alkotmány keretében saját felelősségére ideiglenesen hatályban tarthassa, vagy helyettük új rendelkezéseket állapíthasson meg. Addig is, amíg a minisztérium ebben a tárgyban intézkedik, az úgynevezett népköztársaság szerveinek rendelkezései ideiglenesen alkalmazásban maradnak, amennyiben tartalmuknál fogva az alkotmánnyal, a fennálló törvényekkel és törvényerejű szokásjoggal nem ellenkeznek, vagy törvényes felhatalmazás körében keletkeztek és még megszüntetve nem lettek.

A minisztérium továbbá felhatalmaztatik, hogy a törvényhozás további rendelkezéséig rendelettel megtehesse azokat az intézkedéseket, amelyek az úgynevezett tanácsköztársaság szerveinek rendelkezéseivel létesített állapot megszüntetésére és a jogrend helyreállítására szükségesek.

Utasítatik a minisztérium, hogy amennyiben a jelen §-ban említett rendelkezések tárgyában a törvényhozás további intézkedése szükséges, evégből mielőbb megfelelő törvényjavaslatokat terjesszen a nemzetgyűlés elé.”³

S ami 1919 augusztusa után történt?

„10. §. A nemzetgyűlés az 1919. évi augusztus hó 7. napja óta az alkotmányos jogrend és a jogbiztonság helyreállítása végett alakult kormányok és tagjaik rendeleteinek érvényességét elismeri; felhatalmazza azonban a minisztériumot, hogy ezeket a rendeleteket a szükséghez képest hatályon kívül helyezhesse, módosíthassa vagy kiegészíthesse. Utasítatik egyúttal a minisztérium, hogy amennyiben e rendelkezések a törvényhozás hatáskörébe tartozó ügyekre vonatkoznak, mielőbb megfelelő törvényjavaslatokat terjesszen a nemzetgyűlés elé.”⁴

Azok a törvények pedig, amelyeket az 1920: I. tc. alapján (mint szükségjog alapján) alkot a „csonka” törvényhozás (nemzetgyűlés), addig maradnak hatályban, amíg az erősebb jog, a *régi jog* (mindaz, ami korszerű a történelmi alkotmányból) nem tud érvényesülni.

„Nem meglévő jogok tagadásából indult ki a nemzetgyűlés – mondja Túri Béla már 1926-ban –, hanem tényekből, melyeken változtatni nem volt módjában.”⁵

---

³ Uo. 6-10.

⁴ Uo. 10.

⁵ Túri Béla: 1928. 50-51.

A magyar nemzet jogfolytonosság-helyreállító képviselői leglényegesebbnek a következőket tartották:

Ha a népszuverenitás elvével visszaélve bárki személy vagy csoportosulás, akármilyen szövetség vagy párt ügyes manipulációval rávehetné a magyar nemzet többségét még a Szent Korona-tan hatálytalanítására is, akkor nemcsak a jogfolytonosság nem lenne többé helyreállítható, de minden törvény, a legszentebbnek és leg sérthetlenebbnek nevezettek is, száncalmassá, megcsúfolhatóvá, megtagadhatóvá: nevetség tárgyává válnának. Legnagyobb vigasz tehát a drámai helyzetekben a Szent Korona tanának a hatálytalaníthatatlansága.

Igen, a Szent Korona-tan éppen hatálytalaníthatatlansága által válhat legfőbb garanciájává a jogfolytonosság helyreállításának. A Szent Korona tana hatálytalaníthatatlansága pedig megkérdőjelezhetetlen, hisz miképpen a király sem, a nemzet sem határozhatja meg a Szent Koronához való viszonyát.

A jogfolytonosság helyreállítói szemében legsúlyosabban azok vétkeznek a magyar nemzet érdekei ellen, akik a történelmi magyar alkotmányt, valamint a magyar jogfejlődés alapelveit semmibe véve, idegen jogra, illetve jogelvekre hivatkoznak: „...amikor azt kérdezzük – nyilatkozta Túri Béla – , hogy mi a jogfolytonosság, – nem törődöm azzal, hogy Franciaországban vagy másutt mit tartanak a jogfolytonosság elvének – én azt kérdezem, hogy mi a magyar alkotmány szerint a jogfolytonosság és mi a Szent Korona országában és tanában a jogfolytonosság...”⁶

Az államfőkérdésről az 1920: I. tc. még csak a következőket mondja ki: „12. §. A nemzetgyűlés addig, amíg az államfői hatalom gyakorlásának mikéntjét ténylegesen rendezi és ennek alapján az államfő tisztét tényleg átveszi, az államfői teendők ideiglenes ellátására a magyar állampolgárok közül titkos szavazással kormányzót választ.”⁷

A nemzetgyűlés később, az 1921: XLVII. törvénycikkben kimondja a Habsburg-ház trónfosztását, de azt is, hogy Magyarország államformája a királyság marad. („Az 1723. évi I. és II. tc.-ben foglalt *pragmatica sanctio*, amely az Ausztriai Ház trónörökösödési jogát megállapította vagy szabályozta, hatályát veszítette, és ezzel a királyválasztás előjoga a nemzetre visszazállt.” És: „A nemzet a királyság ősi államformáját változatlanul fenntartja, de a királyi szék betöltését későbbi időre halasztja, és utasítja a minisztériumot, hogy ez iránt arra alkalmas időben javaslatot tegyen.”⁸)

A jogfolytonosságnak mindenki híve: a Habsburg-párti legitimisták is és a Habsburg-ellenes ún. szabad-királyválasztók is.

Bár külpolitikai okok miatt tulajdonképpen nem volt tétje, a Habsburg-restauráció híveinek és a szabad királyválasztás híveinek vitája nem tanulság nélküli. Igen érdekes hozzászólásában Rupert Rezső veti fel, hogy mivel maga az ország államformája a Szent Koronában testesül meg, a magyar állam neve „a Szent Koronának állama vagy közönségesen: Magyarország” lehetne. De akárminek nevezhetik,

⁶ Uo. 36.

⁷ H.M.T. (2.) 1920. évi törvénycikkek. 11.

⁸ Id. Kardos József: 1987. 70.

mert nem az elnevezés a lényeg, s maga az államforma sem lényeges, mert ami egyedül mérvadó, az az, hogy Magyarországon a főhatalom alanya csak a Szent Korona lehet: „A királlysági államforma törvénybeiktatása azonban nem zárja ki, hogy a nemzet alkotmányos küzdelmet – a szabadságának és függetlenségének kedvező és ezért örökös szent korona-államformának épségben hagyása mellett – a kormányforma megváltoztatása érdekében ne folytathasson.”⁹

Rendkívül érdekes az is, amit a kisgazda képviselő Kovács J. István fejt ki¹⁰ arról szólva, hogy a Habsburg-ház trónfosztása nem is képezheti vita tárgyát: „Éppen a magyar Szent Koronának dicső fénye, glóriás miszticizmusa, melyre oly nagy előszeretettel hivatkoznak egyesek, hozza magával azt, hogy a nemzeti szuverenitás jelenleg itt, a nemzetgyűlésen van törvényesen képviselve, mert ez a Szent Korona nem egy személlyel kapcsolatos. A Szent Korona dicsőséges tana azt mondja, hogy a Szent Koronában benne van az egész ország, az egész államszervezet, a nemzet, benne van a törvényhozás, és benne van a királyi hatalmat gyakorló tényleges államfő is.”

De a jogfolytonosság helyreállítását csak 1926-ban nyilvánították ki a magyar nemzet korabeli képviselői. Akkor, amikor a nemzetgyűlést berekesztették, és az országgyűlés intézményét visszaállították. Az 1920-ban összeült nemzetgyűlésnek a mandátuma 1922-ben járt le. Az újonnan megválasztott egykamarás parlament is nemzetgyűlés elnevezés alatt működött 1926-ig. De az 1926. évi 22. tc. felállította a felsőházat. Az ismét kétkamarás törvényhozó testületet már országgyűlésnek nevezték. Mindazonáltal a korszak hangadó politikusai sokáig vitatták még, hogy a jogfolytonosság teljesen helyreállt-e 1926-ban, az országgyűlés intézményének, annak képviselő- és felsőházának (a főrendi ház új elnevezése) visszaállításával.

Bethlen István a legitimisták által hirdetett közjogi provizóriumot cáfolva jelenti ki 1928-ban, hogy nincs közjogi bizonytalanság. Nem is lehet, mert az ideiglenes rendezés kifejezés csupán a de facto királykérdésre vonatkozott, annak megoldása azonban még mindig nem időszerű.¹¹ Bethlen megállapítása nincs ellentmondásban azzal, amit a jogfolytonosságról az előző években vallott: „A jogfolytonosság szerintem az az állapot, amely állapotban csakis a törvényekben gyökerező erők és hatalmi tényezők vannak hivatva és képesek arra, hogy valóban törvényt alkossanak, – az az állapot, amelyben csakis alkotmányunkban körülírt tényezők hoznak törvényt és nem ezen kívül álló tényezők.”¹²

Kmety Károly *Magyar közjog* című művében határozottan állítja, hogy az országgyűlés visszaállítása teljes visszatérést jelent a jogfolytonossághoz. Értelemszerűen következik ez abból, hogy a trónfosztó 1921: XLVII. tc. jogszerűsége nem kérdőjelezhető meg, s így nem is lehet kétséges többé, hogy „a szabad királyválasztási jog visszaszállt a nemzetre és ősi módon országgyűlésileg gyakorolható”.¹³

⁹ Nemzetgyűlési Napló, 1920–1922. 13. köt. 123–134.

¹⁰ Uo. 115–123.

¹¹ Képviselőházi Napló, 1927–1932. IX. 384.

¹² Idézi Molnár Kálmán: 1932. 55.

¹³ Kmety Károly: 1926. 202–204.

A jogfolytonosság helyreállításának köszönhető, hogy Magyarországon nem juthat uralomra a fasizmus az ország német megszállásáig. Nem véletlenül nevezi John Flournoy Montgomery korabeli amerikai nagykövet Magyarországot oázisnak Hitler sivatagában.

„1944 márciusáig – írja – Magyarország volt az egyetlen európai ország a Pireneusoktól keletre, ahol a zsidók élete biztonságosnak volt tekinthető.”¹⁴ Magyarország ez időpontig, az ország megszállásáig hatvan-hetvenezer zsidó menekültet is befogadott. Kifejti azt is, hogy „Hitlernek Magyarországgal szembeni haragját nagyrészt a zsidóknak nyújtott védelem provokálta ki.”¹⁵

„... hősiesség volt a rendszer részéről – állapítja meg – , hogy megengedte külföldi zsidók, főleg lengyelek, szlovákok és osztrákok letelepedését az országban. Elégséges bizonyítéka lett volna a bátorságnak, ha a kormány, a német nyomásnak ellenállva, a saját zsidóit védelmezte volna és ugyanakkor lezárta volna a határokat. Magyarország többet tett, mint amennyire erkölcsileg kötelezve volt, amikor a saját zsidói mellett menedéket nyújtott külföldi zsidóknak is. A sors nem engedte meg, hogy megmaradjon az együttérzés oázisa az elnyomás sivatagában. De amikor engedett is a nyomásnak, lassabban és nagyobb méltósággal tette azt, mint a szomszédai.”¹⁶

Montgomery egyébként külföldiként is felismeri a Szent Korona-tan jelentőségét, és összefüggést lát a Szent Korona tana és az általa Magyarországon tapasztalt „korszerűtlen” tolerancia között.¹⁷

Amit még fontosnak tartunk hangsúlyozni:

A Trianon utáni kényszerpályáján a magyar politika a jogfolytonosság helyreállításával, a Szent Korona-tan megbecsülésével nemcsak a magyar trianoni pszichózis legyőzésének teremtette meg a feltételeit, hanem a magyar állam megerősödésének, valamint Trianon revíziójának is. A magyar külpolitika ki tudta harcolni, hogy az első világháború után deklarált és elfogadott elvei a világpolitikának a magyar nemzetre is vonatkozzanak. 1938 és 1940 között így szerezhette vissza a Trianonban elvett területek egy részét. Az etnikai határt húzták meg a magyar nemzet számára. Mindegy, kik döntőbíráskodtak. Akik döntőbíráskodtak, a Nemzetek Szövetsége helyett cselekedtek: úgy foglaltak állást, ahogy a Nemzetek Szövetségének kellett volna állást foglalnia, ha mer ragaszkodni az alapításakor meghirdetett elvekhez. (Azért is mindegy, kik döntőbíráskodtak, mert az etnikai elvet és az önrendelkezési jogot minden korabeli nagyhatalom elismerte.)

Nekünk sem mást kell tennünk: ki kell tudnunk harcolni, hogy az első világháború után deklarált és elfogadott, majd a második világháború után számtalanszor megerősített elvei a világpolitikának a magyar nemzetre is vonatkozzanak.

Hozzátehetjük: hogy megbecsüljenek minket, nekünk is meg kellene becsülnünk önmagunkat, múltunkat és jelenünket... Elsősorban most is a jogfolytonosság helyreállításával és a Szent Korona tana megbecsülésével, megbecsültetésével.

¹⁴ Montgomery, John Flournoy: 1993. 86.

¹⁵ Uo.

¹⁶ Uo. 91– 92.

¹⁷ Uo. 36– 38.

2. A jogfolytonosság helyreállításának kérdése 1990 után

1944 márciusától 1990-ig idegen hatalmak (előbb a német 3. birodalom, majd a Szovjetunió) megszállása tette lehetetlenné Magyarországon a törvényes jogalkotást. Az 1944 márciusában megszakadt jogfolytonosságot ezért 1990-ben lehetett volna helyreállítani. Ám a rendszerváltoztatás hangadói a jogfolytonosság jelentőségét nem tudták felfogni: nem állították helyre a jogfolytonosságot, elfogadták azt a kényelmesnek tűnő megoldást, hogy a történelmi magyar közjog helyét továbbra is a szinte ötletszerűen kölcsönzött és ötletszerűen – és persze gyakran – változtatott idegen jog foglalja el.

Mit kellett volna tennie a magyar nemzetnek 1990-ben? A Szent Korona-tan szellemében, annak tantételei tiszteletben tartásával hozzá kellett volna kezdenie a jogfolytonosság helyreállításához – nem országgyűlésen, hanem jogfolytonosság-helyreállító nemzetgyűlésen.

Miért a Szent Korona tanának szellemében, annak tantételei tiszteletben tartásával? Mert a Szent Korona mint jogi személy továbbra is a magyar államhatalom alanya, s így *a Szent Korona-tan nemcsak emléke egy dicsőbb magyar múltnak, hanem érvényben levő, kötelező erejű közjogi tan.* Kezdhethénk ennek bizonyítását a Szent Korona-tan azon tétele hangsúlyozásával, mely szerint miképpen a király sem, a nemzet sem határozhatja meg a Szent Koronához való viszonyát. De nem szorul bizonyításra, hogy a Szent Korona közjogi tana ma is kötelező erejű. Hisz' *a magyar nemzet törvényes képviselői a Szent Koronát sosem tagadták meg, s a Szent Korona-tant sem hatálytalanította soha alkotmányosan összeült magyar nemzetgyűlés vagy országgyűlés.*

Fentiekén kívül mivel kellett volna megindokolni a jogfolytonosság helyreállítását?

1944 márciusában külföldi hatalom – a német harmadik birodalom – erőszakkal vonta ki Magyarországot a Szent Korona védőboltozata alól, de az 1945. évi nemzetgyűlés bizonyára mindent megtett volna, hogy ugyanúgy határozhassa meg a jövő Magyarországa politikai életét, mint az 1920. évi nemzetgyűlés... Ám ekkor az orosz birodalom akadályozta meg, hogy a jogfolytonosság helyreálljon...

1990-ben jogszerűen semmi mást nem lehetett volna tenni, mint helyreállítani a jogfolytonosságot. Miért nem állították helyre?

De hát mi történt a rendszerváltoztatás éveiben? Van-e magyarázat arra, hogy semmibe vették mindazt, aminek a magyar nemzet a fennmaradását köszönheti?

Nem könnyű felfogni, hogy az 1990. évi rendszerváltoztatáskor a magyar nemzet képviselői miért riadtak vissza attól, hogy a jogfolytonosság helyreállításának kérdését érdemben felvessék. Annak ellenére nem, hogy *a jogfolytonosság helyreállítása, tudjuk, nem oldható meg egyikkönnyen*, de még a helyreállításnak a tervezete sem vehető papírra egyik napról a másikra... Ami bizonyos: *egyetlen percre, de csak egyetlen percre* mindent érvényesnek kellett volna tekinteni, ami a jogfolytonosság megszakadása órájában érvényes volt. De a következő percben már el kellett volna kezdeni a

hatalmas munkát, melynek során megítélhették volna a magyar nemzet ezzel megbízott tagjai – az alkotmányozó nemzetgyűlés tagjai – , hogy a történelmi magyar alkotmányból mi vált korszerűtlenné, illetve mivel kell feltétlenül kiegészíteni. Miért nem vállalták a jogfolytonosság helyreállítását azok, akiknek megadatott, hogy felelős beosztásban részt vállalhassanak a rendszerváltoztatás irányításában? Megszűnt volna a megszállás alatt létrejött államadósság, érvényét veszítette volna a bósi vízierőműről szóló szerződés... Mégsem vállalták. Miért? Nem tudjuk.

A jogfolytonossághoz való ragaszkodásról egyébként senki sem állíthatta volna még csak azt sem, hogy magyar sajátosság. Van angol jogfolytonosság, van spanyol jogfolytonosság stb. És ma sem neheztel a világ sem az angolokra, sem a spanyolokra, mert nem mondanak le a régi közjogukkal való folytonosságról.

A jogfolytonosságot, persze, lehet tagadni. De a jogfolytonosság tagadása nem más, mint a törvények megvetése. Egy jogfolytonosságot vállaló országban a törvény gyémántból van, egy jogfolytonosságot tagadó országban üvegből.

Nem csak én látom így, nem csak én írtam erről könyvet... Zétényi Zsolt például azt fejt ki *A Szent Korona-eszme mai értelme* című könyvében, hogy miért feltételes és nem valódi ma Magyarországon a közjogi legitimitás.

„1990. május 2-án – írja –, még idegen megszállás alatt, formailag szabad választások után alakult meg az új országgyűlés. A jogtechnikai jogfolytonosság megmaradt az önkényuralmi rendszerrel, az alkotmányos jogfolytonosság létrejött az 1946-ban kikiáltott köztársasággal, de a történelmi alkotmány folytonossága nem állt helyre. Átmeneti, provizórikus állapotban élünk, nemcsak alkotmányjogilag, hanem gazdaságilag, erkölcsileg, kulturálisan is.”¹⁸

Igen, az 1990. évi rendszerváltoztatás idején a magyar jogfolytonosság helyreállítása elmaradt...

Pedig ahogyan az 1920. évi nemzetgyűlés vállalta a jogfolytonosság helyreállításának az elkezdését, úgy kellett volna vállalnia az 1990. évi rendszerváltoztatáskor – egy újabb jogfolytonosság-helyreállító nemzetgyűlésnek.

A következőkön gondolkodjunk el ismét:

A Szent Korona tana megőrző erejévé vált a magyar alkotmánynak, a magyar államiságnak, meghatározójává a magyar közjogfejlődésnek, de jelentősége nem akkor volt a legnagyobb, amikor a magyar nemzet jólétben és biztonságban élt, hanem akkor, amikor nehéz helyzetekbe került. Történelme legnehezebb helyzetein a Szent Korona segítségével lett úrrá a magyar nemzet... Megteremtője volt a nemzeti egységnek a magyar történelem legnehezebb, legdrámaibb helyzeteiben. Felfoghatatlan ennek a jelentősége, s ma már szinte hihetetlen, hogy Valakinek köszönhetően a nemzeti egység mindannyiszor helyreállt, amikor a széthúzás végzetes lehetett volna.

És ezért mondhatjuk azt is, hogy ma nem engedhetjük meg magunknak, hogy fentiekből ne vonjuk le a megfelelő következtetéseket.

S ha 1990-ben a magyar nemzet rendszerváltoztató képviselői sem a Szentkorona-tan, sem a jogfolytonosság jelentőségét nem tudták felfogni, akkor a magyar nem-

¹⁸ Zétényi Zsolt: 1997. 260.

zet jövőendő képviselőinek kell megtenniük mindazt, amit a magyar nemzet képviselői 1990-ben elmulasztottak megtenni.

Mire hivatkozva, milyen jogelvek és milyen érvek alapján kezdhethné meg a mai magyar nemzet a jogfolytonosság helyreállítását?

Vegyük tekintetbe, hogy valahányszor a magyar történelem rendkívüli helyzeteiben a magyar nemzet hivatott képviselői a jogfolytonosságot helyreállították, mindig a Szentkorona-tan alapján tették.

Miért nem cselekedhettek másképpen?

Emlékezzünk csak vissza: a Szent Korona a magyar államhatalom legmagasabb rangú alanya. Ő a legfőbb személyiség a magyar közjog bonyolult világában. A Szent Koronában egyesülnek a végérvényesen megosztott törvényhozó és végrehajtó hatalom részesei: a mindenkori király és a mindenkori politikai nemzet. A Szent Koronát mint jogi személyt a hatalom teljessége illeti, tagjainak (a király és a politikai nemzet) egyike sem törhet a Szent Korona egész hatalmára, azaz teljhatalomra. Igen, a Szent Korona tana nemcsak a király, hanem a nemzet hatalmát is korlátozza. Mind a király, mind a nemzet cselekvési lehetőségeit szűkíti – és nemcsak akkor, ha a hatalom akarásáról, birtoklásáról, hanem akkor is, ha *alkotmányozásról* van szó –, hogy miképpen a király sem, a nemzet sem határozhatja meg a Szent Koronához való viszonyát.

Arra is emlékezzünk a jogfolytonosság helyreállításának lehetőségein töprengvén, hogy a Szent Korona nemcsak közjogi absztrakció (az államhatalom alanya), hanem élő organizmus. Test, melynek részei, tagjai vannak. Ma tagjai mindazok, akik leszármazottai a Szent Korona egykori tagjainak.

És gondoljunk arra is, hogy a Szent Korona-tagság fogalma összefüggésben van a Szent Korona *tulajdonjogával*. Minden birtokjog gyökere a Szent Koronában van, következésképp a földtulajdon a Szent Koronára száll vissza. De ma, 2003-ban is vegyük tekintetbe, hogy nemcsak a földtulajdon a Szent Koronáé, hanem a stratégiai fontosságú iparágak vagyona is. És miképpen régen a bányák, kamarák jövedelmei is a Szent Korona tulajdonának elidegeníthetetlen részei voltak, ma a mai stratégiai fontosságú iparágak vagyonával kapcsolatos jogok összessége illeti a Szent Koronát. S azon is elgondolkodhatunk ismételten, hogy mennyivel gazdagabb lenne a mai magyar nemzet is, ha a rendszerváltoztatás utáni privatizáció során az illetékesek tekintetbe vették volna, hogy a Szent Korona tulajdonjoga szent és sérthetetlen.

De minél többet elmélkedünk a Szent Korona tanának kérdéseiről, erősödik meggyőződésünk, hogy a magyar nemzetnek egyetlen járható útja van: a jogfolytonosság helyreállítása.

A Szent Korona-tan ma is éppen *hatálytalaníthatatlansága* által válhat legfőbb garanciájává a jogfolytonosság helyreállításának. (A Szent Korona tana hatálytalaníthatatlansága pedig megkérdőjelezhetetlen, hisz' miképpen a király sem, a nemzet sem határozhatja meg a Szent Koronához való viszonyát.)

Legsúlyosabb aggodalmunk: nem másra, mint a magyar nemzet akaratára hivatkozva semmisítenék meg a jogfolytonosság-helyreállítás ellenzői a méltán nagy hírű történelmi magyar alkotmányt.

A magyar nemzet többsége pedig elámítottan hallgat vagy bólogat. A népszuverenitás elvének félreértelmezésével ámították el.

Igen, most felvetettük a népszuverenitás elve nagyon is bonyolult kérdését. Nem tehattünk mást, hiszen ma nálunk sokan „alkotmányozni” akarnak, de nem a méltán nagy hírű történelmi magyar alkotmány, hanem idegenből kölcsönzött alaptörvények alapján, s „alkotmányozóink” ráadásul abból indulnak ki, hogy a népszuverenitás nem lehet korlátozott, annak ellenére nem, hogy a mintaállamokban a közjog egyik alappillére éppen a népszuverenitás korlátozottsága.

Miért szabadabb (a népszuverenitás elvének tökéletes érvényesítésére érettebb) „alkotmányozóink” szerint a magyar nemzet, mint a francia, angol vagy amerikai nemzet? Mert ha nem szabadabb, akkor nem tagadhatja meg a történelmi magyar alkotmányt, nem tagadhatja meg saját múltját. *Nem cserélheti ki a tulajdonában levő aranyat azonos súlyú agyagra.*

A történelmi magyar alkotmány megsemmisítésének hívei figyelmét tehát először is a következőkre hívhatjuk fel: fejlett közjoggal, alkotmánnyal, közjogi intézményrendszerrel bíró államokban (így az Amerikai Egyesült Államokban, Angliában, Franciaországban) a népszuverenitás nem teljes, hanem korlátozott, hiszen az alkotmányt (legyen az írott, mint az Amerikai Egyesült Államoké, vagy történelmi, mint Angliáé) ezen országokban nem lehet megsemmisíteni (hatálytalanítani, kicserélni stb.) a népfelség elvére hivatkozva – és semmiféle népszavazás eredményére és semmiféle nemzetgyűlés vagy országgyűlés határozatára hivatkozva. Hasonlóképpen a II. világháború utáni Magyarországon sem lehetett volna a történelmi magyar alkotmányt megsemmisíteni...

És kérdezhetjük: mi is helyettesíti ma, 2003-ban a történelmi magyar alkotmányt?

Nem engedhetjük meg magunknak, hogy a közjog, az alkotmányosság nagy kérdéseiben szépítsük, leplezzük a valóságot, ezért nem hallgathatjuk el azt a sajnálatos tényt, hogy amit ma a Magyar Köztársaság Alkotmányának nevezünk, az egy különös ötvözet.

Áll ez ötvözet a Szovjetunió nevű egykori megszálló hatalom által a magyar nemzetre kényszerített, 1949. évi alkotmányszövegből és ennek a német minta alapján végzett módosításaiból... Nyíltabban fogalmazva: áll ez alkotmánynak nevezett szöveg Sztálin parancsából (aki már akkor bevallotta Milovan Gyilasznak, hogy a magyar nemzet gerincének a megtörése céljából óhajt beleszólni a magyar közjog kérdéseibe, amikor még csak az 1946. évi 1. törvénycikk megalkotását „várta el” a magyar országgyűléstől), és áll azon ún. weimari alkotmány részletekben való, de szolgai átvételéből, amelyet – kevés módosítással – előbb az első, majd a második világháború után „kínáltak fel” a legyőzött németységnek a győztes hatalmak, mégpedig büntetésből.

(Önszántukból miért is választották volna, hisz' vállalása egyet jelentett a hagyományokkal való szembe fordulással, valamint a liberális eszmények feltétlen szolgálatával. Lényege: a közjog céljai nem a nemzeti sorskérdésekre, hanem a társadalmi helyzetre irányulnak. Legfontosabb célja: az egyéni szabadságjogok korlátlanra válásának biztosítása. A nemzet elsorvadhat, az egyéni szabadságjogok nem sérülhetnek. Ennek következményeit már tapasztalják a mintaállamokban, de tapasztaljuk mi is idehaza... És itt még egy különös ellentmondásra is felhívhatjuk a figyelmet: az uralkodóvá váló liberális ideológia nem tűri meg az önvédelmi konzervativizmust... Ez azt jelenti, hogy csak az a nemzet számíthat támogatásra, válhat tagjává a jóléti államok nemzeti közösségének, amelyik lemond a hagyományos önvédelemről: nem ragaszkodik az abortusz tilalmához, az anyaság szentségének méltó megbecsüléséhez és megbecsültetéséhez, a nemi eltévelyedéseket hajlandó természetesnek és jogosnak tekinteni stb. Csakhogy mindazon nemzetek, amelyek lemondanak a hagyományos önvédelemről, szükségképpen elsorvadnak, kihalnak...)

Miben is áll tehát a nagy ellentmondás? A liberális ideológiát feltétel nélkül elfogadó, azaz önvédelmi ösztönét elfojtó, azaz kivészó nemzetek országát a jövőben csak azon nemzetek kései utódai lakhatják be, amelyek éppen azért *sokasodnak*, mert ahelyett, hogy megfelelnének a liberális elvárásoknak, őrzik hagyományaikat... Világi konzervativizmus vagy vallási fundamentalizmus híveiként? Ez most mellékes. Ami nem mellékes: az uralkodóvá váló liberális ideológiának végül azon nemzetek utódai lesznek az áldozatai, akik elfogadják, sérthetetlennek tekintik a liberális alapelveket, és azon nemzetek utódai lesznek a kedvezményezettjei, amelyek ma nem felelnek meg a liberális elvárásoknak... Elképzelhető-e ennél félelmetesebb ellentmondás? Ne folytassuk...)

A sztálini parancsról még beszélnünk kell, mert manapság is többen felvetik még, hogy az összhangban volt a korabeli magyarság többségének az akaratával. Először is nem tekinthetünk el a tényről, hogy a Sztálin által „elvárt” 1946. évi törvény csak kezdete volt egy folyamatnak, de ha ezt mégsem vennénk figyelembe, akkor is válaszolnunk kellene arra kérdésre, hogy a legmélyebb cinizmus nélkül feltelezhető-e, hogy 1946-ban a megalázott, kiszolgáltatott és éhező magyar nemzetnek legfőbb gondja volt, hogy múltjának legszebb alkotását: a történelmi magyar alkotmányt végre megtagadhassa...

Kérdésünk, beismerjük, szónoki, hisz' a korabeli magyar tisztségviselők visszaemlékezéseiből még azt is megtudhatjuk, hogy miképpen nyomasztotta őket, hogy nem népakaratot, hanem parancsot teljesítenek. „Mintha a képviselők érezték volna azt – írja Nagy Ferenc –, ami később bebizonyosodott, hogy a köztársaság felvetése mögött a Kommunista Párt és a Szovjet áll.”¹⁹

De a jogfolytonosság helyreállításának ellenzői ma mindazt, amit a magyar országgyűlés a rendszerváltoztatás óta a német alkotmányból átvett, megkérdőjelezhetetlenül jónak minősítik, az említett sztálini döntést pedig azzal próbálják elfogadtatni törvényesnek, hogy annak – mármint a köztársasági államforma elfogadásának – mindenképpen be kellett volna következnie. Miért?

¹⁹ Nagy Ferenc: 1990. I. 227.

Mert ha az 1946-os államforma-változás és a történelmi magyar alkotmány folyamatos semmibevétele s mindennek betetőzése, az 1949. évi abszolút törvénytelen alkotmánymegsemmisítés valódi vita tárgyává vált volna a rendszerváltoztatáskor, akkor semmi más törvényes lehetőségük nem lett volna a rendszerváltoztatás hangadóinknak, mint a jogfolytonosság helyreállítása a II. világháború előtti magyar állammal, mely nem mulasztotta el helyreállítani a húszas években a jogfolytonosságot a történelmi magyar állammal. (Köztársaság-párti, mai politikusaink be is vallják néha, hogy azért nem kérdőjelezzik meg még az 1946. évi sztálini törvénycikk hatályosságát sem, mert ha e törvénycikk nem lett volna törvényes, akkor az 1989-es köztársaság-kikiáltás sem. Márpedig utóbbi törvényességéhez ragaszkodnak, ha török, ha szakad... Nem veszik tekintetbe még azt sem, hogy a Szent Korona tana jól megfér a köztársasági államformával is... Tehát nem is az államforma kérdését tekintik fontosnak? Akkor mit? Miért tartják fenn a közjogi bizonytalanságot?)

Hozzáfűzhetjük még az előbbiekhöz: Sztálin parancsával a magyar nemzetnek 1946-ban, illetve 1949-ben nem állott módjában szembefordulni, de az 1989-ben kezdődő rendszerváltoztatásunk hangadó politikusai csodára is képesek voltak: átvették önként (és nyilván gyanútlanul és boldogan) és a sztáliniba szépen beépítették azt, amit a németek büntetésből kaptak. A rendszerváltoztatás mámorában a magyar nemzet észre sem vette, hogy az alkotmánymódosítások előterjesztői tulajdonképpen semmit sem vettek figyelembe abból a gazdag közjogi hagyományból, amely a magyar alkotmányos életet évszázadokon át eredményessé tette, valamint megbecsültté itthon és irigyeltté a nagyvilágban. Gondoljunk itt elsősorban a Szent Korona közjogi szerepének az „elfelejtésére”.

Azoknak, akik a „weimari alkotmányt” oly alázatossággal csempészték mindazon közjogi intézmények helyébe, amelyek szerves jogfejlődés eredményeképpen váltak részévé a magyar történelmi alkotmánynak, még az sem jutott eszükbe, hogy évszázadokon át a Szent Korona közjogi tana volt a magyar alkotmányosság legfőbb biztosítója. Folytathatnánk...

De ne folytassuk, inkább tegyük fel a következő kérdést: miképpen válhatna a jövőbeni magyar közjogának alapjává az idegen alkotmány, a sztálini és a weimari ötvözésével megalkotott keverék-alkotmány? Kellő nyomatékkal kell ezt a kérdést feltennünk, mert újabban olyan javaslatok is elhangzanak, hogy az idegen alkotmányt, a sztálini és a weimari alkotmány ötvözetét jó volna ünnepélyesen átkeresztelni, majd új születési bizonyítványt állítani ki számára, mondván, hogy az 1949. évi szöveg már majdnem teljesen átalakult... Valóban átalakult, de attól idegen maradt az az „alkotmány”; olyan ötvözeté vált, amelynek egyik összetevője sem magyar... Az az „alkotmány” bizony akármiképp kölcsönzés és nem szerves jogfejlődés eredménye, határtalan jóhiszeműségünkben és gyanútlanágunkban ne minősítsük át valódivá, azaz szentté és sérthetetlenné...

Ne ragaszkodjunk hát ahhoz, ami nem a miénk, hanem ahhoz ragaszkodjunk inkább, ami nemcsak hogy a miénk, de amire méltán büszkék lehetünk.

Így legyen. Mert a magyar nemzetnek nem kell feltétlenül éppen azt a megoldást választania, amelyik együtt jár mindannak a tagadásával, ami múltjában értékes. *Ragaszkodhat a sajátosan magyar közjoghoz, a történelmi magyar alkotmányhoz, a Szent Korona tanához – semmi másra, mint önvédelmi ösztönére hallgatván, s kijelentvén, hogy ami történelme során a legveszélyesebb helyzetekben mindig megmentette, az nem megsemmisítendő, nem kicserélendő.* Ez esetben a magyar jogfejlődés, jogfelfogás alapelvei alapján a jövő magyar politika irányítói, illetve a magyar nemzet képviselői egyszer csak oktalannak és jogszerűtlennek fogják nyilvánítani az ezeréves magyar jog és az egész magyar történelem megtagadását, és – helyreállítva a közjogfolytonosságot a Szent Korona védelme alatt, a Szent Korona tana által érvényesülő törvénysértés jogot nem alapít elve alapján – megteremti a közjogi feltételeit a magyar nemzet megmaradásának, megerősödésének.

Utóbbi megoldás választása esetén mely időponthoz köthetik a magyarság képviselői a jogfolytonosság helyreállítását? A jogfolytonosság megszakításának napja előtti naphoz, azaz: 1944. március 18-hoz.

Értelemszerűen következik fentiekből, hogy ha a magyar nemzet nem tagadja meg azt az alapelvet, amely évszázadokon át meghatározta a magyar jogfejlődést, azt az alapelvet, mely szerint *törvénysértés jogot nem alapít*, akkor semmi mást nem mondhatunk, mint azt, hogy Magyarország ma is a Szent Korona országa.

De ha ezt az alapelvet a magyarság képes lenne megtagadni, akkor mindent megtagadna, ami a magyar nemzet történetében magasztos volt: Szent Istvántól Deák Ferencig mindent. Az egész magyar közjogot, a történelmi magyar alkotmányt, a Szent Korona-tant, az egész magyar múltat, mindazt, ami nehéz helyzetekben a magyar nemzetet megtartotta. A múlttal együtt persze megtagadná a saját jövőjét is. Még szerencse, hogy a jogfolytonosság helyreállításának megtagadása nem jelenti azt, hogy végérvényesen megszakadt a jogfolytonosság.

Végezetül gondolkozzunk el a következőkön: miért ne vállalhatná a magyar nemzet a Szent Koronát, a Szent Korona tanát és misztériumát? Miképpen lenne képes megtagadni éppen azt, akinek a segítségével évezreden át úrrá tudott lenni mennyi súlyos drámai helyzeten? Bízunk abban, hogy nem sorvadt el még teljesen a magyar önvédelmi ösztön... Hozzuk fel még századunk legjelentősebb esztergomi érseke, Mindszenty József példáját, aki a jogfolytonosságot nemcsak a közjogban, hanem a hitéletben is helyre akarta állítani – a Regnum Marianum felvetésével.²⁰

Ne másra próbáljuk ráébreszteni az összmagyarságot, mint arra, hogy „minőségibb” életet kell élnie, azaz vissza kell térnie Istenhez, meg kell becsülnie Isten ajándékát: a Szent Koronát... És elgondolkozhatunk azon is, mit jelent, milyen következményekkel járhat annak megtagadása, akit Isten küldött...

20 „A szent király felajánlását – írja Emlékirataiban Mindszenty József – történelmünkre kiható természetfölötti tényezőnek fogtam fel, azért törekedtem minden eszközzel a Regnum Marianum eszméjének felelevenítésére a nemzeti veszedelem idején. A »Mária Országa«-eszmé mintegy kulcs volt a kezemben a magyar történelem hullám-hegyei és hullám-völgyei, a nemzeti nagyság és a nemzeti tragédiák megfejtéséhez.” (Mindszenty József: 1989. 186.)

Ha méltóképpen válaszolunk e kérdésekre, akkor nyilvánvalóvá válik, miért olyan fontos ma a Szent Korona megbecsültetéséért folytatott küzdelem.

* * *

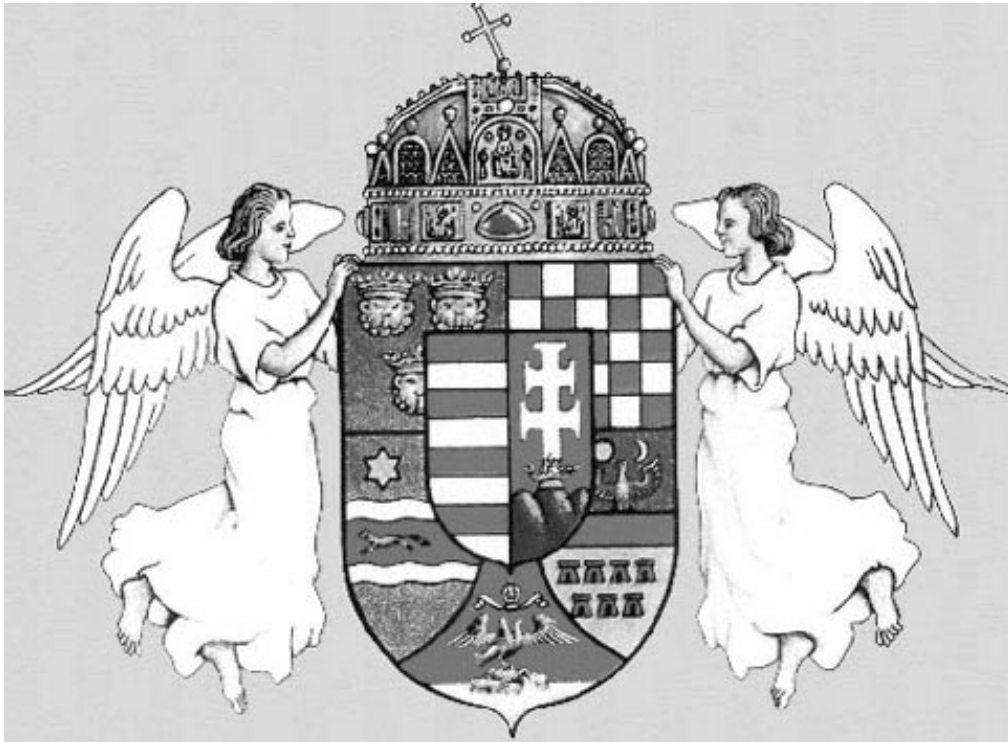
Következik az is természetesen mindabból, amit fontosnak tartottunk elmondani, hogy az *Európai Unióba való belépésről még a legelső tárgyalást is csak azután lett volna szabad elkezdni, miután helyreállítottuk a jogfolytonosságot...*

A 2004. esztendő legidősebb kérdései a magyar nemzet számára bizony a következők:

A Szent Korona és az Európai Unió összeegyeztethető-e?... Vállalhatná-e a magyar nemzet ugyanazt, amit az angol nemzet vállal: történelmi alkotmányát és a Szent Korona tant vajon éppúgy bevihetné magával a nagy közösségbe, miképpen az angolok történelmi alkotmányukat és az angol koronaeszmét?

Az Európai Unió számára pedig a következő kérdések lehetnének időszerűek:

Miért lehetne példaértékű az Európai Unió számára, hogy a Szent Korona-tan a Kárpát-medencében harmóniát teremtett, az ellene forduló nacionalizmusok viszont diszharmóniát – Trianon után?... Miért állna érdekében még az Európai Uniónak is, hogy a magyar nemzet helyreállítsa a közjogfolytonosságot a Szent Korona védelme alatt, a Szent Korona-tan által érvényesülő „törvénysértés jogot nem alapít” elve alapján?

A SZENT KORONA-TAN, A MAGYAR TÖRTÉNELMI ALKOTMÁNY ALAPTÉTELEI

A Szent Korona eszmének, a magyar történelmi alkotmánynak a több mint ezer éves fejlődés során kialakultak olyan alaptételei, amelyeket különböző korokban, különböző okmányokban írásba is foglaltak, és amelyek szellemi tartalma, lényege megváltoztathatatlanul összefonódott a magyarság és a vele együtt élni kívánó népeknek, közösségeknek életével, történelmi hivatásával. Ezeket – az eredeti szövegekhez hű mai megfogalmazásban – az Alkotmányos Jogfolytonosságot Helyreállító Nemzetgyűlés és a hozzá kapcsolódó mozgalom számára a következőkben fogalmaztuk meg. (Vastagon írjuk az alaptételt, ezt követi a magyarázat.)

1. „A történelmi alkotmány a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek, közösségek több mint ezer éves államalkotó akaratát fejezi ki.”

A Szent Korona eszme, a magyar történelmi alkotmányosság a magyar államot több mint ezer év óta létrehozó és fenntartó nemzedékek jogtudatában végbement fejlődés eredménye, amit a mai és az utánunk következő nemzedékeknek alapvető létérdeke átvenni és továbbfejleszteni.

2. „Ha az alkotmányos rend megszakad, átmeneti helyzet áll elő. A jogfolytonosság akkor szakad meg, ha tartalmi és eljárási szempontból nem arra illetékes szervek hoznak törvényt, ha nem szabad (nem cogens, eljárás-jogi szempontból nem kifogástalan) törvénykezés folyik.”

Magyarország alkotmányos rendje 1944. március 19-én, a német megszállással megszakadt. Ez az állapot a szovjet megszállással folytatódott. A szovjet csapatok 1991. évi kivonulása után lehetőség nyílt az alkotmányosság helyreállítására, ezt azonban a hatalmát megőrző, továbbra is önző és idegen érdekeket szolgáló politikai elit mind ez ideig nem teljesítette. Eljött az ideje, hogy a nép, a társadalom iránt felelősséget érző nemzeti értelmiség kezdeményezésére és segítségével teljesítse ezt a történelmi feladatot.

3. „A történelmi alkotmány biztosítja a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek és közösségek örök szabadságát. (Hungaria semper libera.)”

Sem a kormány, sem az Országgyűlés, sem bármilyen népszavazás nem jogosult feladni, sem csorbítani a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek, közösségek – a mai és a jövő nemzedékek – ön-

rendelkezési jogát. Ezért alkotmányellenes és így érvénytelen a kormány által aláírt EU-csatlakozási szerződés, amely megszünteti a magyar állampolgárok önrendelkezését, alárendelve a magyar állampolgárokat az EU jogrendjének, és ezzel lényegében a nemzetközi pénzhatalom európai ügynöksége szerepét betöltő brüsszeli bürokrataktól diktatúrájának. Az aláírást megelőző népszavazás is – egy sor más alkotmányértés mellett – elsősorban ezen alkotmányos alapelv megsértése miatt volt érvénytelen.

4. „Minden tulajdon forrása a Szent Korona, amely a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek, közösségek múlt, jelen és jövő népedékeit testesíti meg. (Sacra Corona radix omnium possessionium.)”

Ennek értelmében nem vonhatók magántulajdonba a nép életének természet adta feltételei: a föld, a víz, a levegő, az energiaforrások. Hasonló a helyzet az emberi szellem alkotásaival, amelyek lényegében többezer-éves közös fejlődés gyümölcsei. Következésképpen az elmúlt 13 évben hozott, ezzel ellentétes törvények és megkötött privatizációs szerződések alkotmányellenesek és így érvénytelenek. Ezt a jog és a gazdaságszervezés területén az alkotmányos rendszerváltás révén összeülő patrióta többségű Országgyűlésnek és kormányának haladéktalanul érvényesítenie kell. Ez mindenekelőtt azt jelenti, hogy a magyar föld nem válhat a multik profitmaximáló nagybirtokaivá, hanem a földet családi gazdaságok keretében kell művelni és megőrizni az utódok számára. Ez az alkotmányos alapelv továbbá azt is jelenti, hogy a közüzemi szolgáltatásokat nem terheli majd a tőkés társaságok garantált profitja, és a közüzemi díjak összhangban lesznek a lakosság valamennyi rétege fizetőképességével. A közüzemi hálózatok fejlesztését a társadalmi érdekek és nem a multik profitérdekei fogják meghatározni.

5. „A Szent Korona erkölcsi-jogi személy, amelynek minden tagját egy és ugyanazon szabadság illeti meg. (Una et eadem libertas.)”

Ez mai jogi nyelven a törvény előtti egyenlőség elve, amelyet nemcsak deklarálni, hanem a mindennapi életben érvényesíteni is kell. Nem fordulhat elő, hogy míg egy bolti tolvajt rövid úton elítélnék és megbüntetik, azok a bankárok, akik százmilliárdokkal károsítják meg a társadalmat, sérthetetlenek. Ez az elv továbbá azt is jelenti, hogy minden állampolgár, akár gazdag, akár szegény, igénybe vehesse az igazságügyi apparátus szolgáltatásait.

6. „A történelmi alkotmány nem szüntethető meg, nem függeszthető fel. A magyarságnak és a vele együtt élni kívánó népeknek, közösségeknek joga és kötelessége élni az ellentmondás és ellenállás jogával, ha megsérül a Szent Korona eszme, az alkotmányosság. (Jus resistendi et contradicendi.)”

Elérkezett az ideje annak, hogy éljünk e joggal és eleget tegyünk e kötelességünknek.

7. „Az alkotmányos alaptörvény, a sarkalatos törvények, minden jogszabály, a törvényhozó, végrehajtó, bírói és ellenőrző hatalom minden intézkedése meg kell, hogy feleljen a Szent Korona eszmének, a történelmi alkotmány alapelveinek. (Sub specie Sacrae Coronae.)”

Ennek a hagyományos magyar államszervezetben legfontosabb öre a kétkamarás Országgyűlés felsőháza. Míg az alsóház a területileg választott képviselők testülete, a felsőház magába foglalja a történelmi egyházak, vallási közösségek (katolikus, református, evangélikus, unitárius, zsidó) vezetőit, a kamarák, szakszervezetek, szövetségek, egyesületek, a magyarországi nemzetiségek képviselőit, a tudományos és művészeti élet nagyjait, az egyetemek vezetőit, a nemzeti emigráció legjobbait, a határokon túli magyarság küldötteit, a Szent Korona-tanban a magyarsággal együtt élni kívánó testvérnépek és közösségek küldötteit, valamint a megyék és a főváros önkormányzatának vezetőit. A felsőház újratárgyalásra visszaküldheti az alsóháznak a társadalmi hatás kellő vizsgálata nélkül hozott, vagy a közérdeket sértő törvény-kezdeményezéseket, megvétózhatja a történelmi alkotmány alapelveivel szemben álló törvénykezdeményeket. (Egyben feleslegessé válik az ilyen funkciót sokkal tökéletlenebbül betöltő jelenlegi alkotmánybíróság.)

8. „Sem választott, sem kinevezett hatalom nem határozhatja meg sem a hatalomnak, sem a népnek a Szent Koronához való viszonyát”,

azaz: az alkotmányos alapelveket, alaptételeket. Ez következik abból, hogy a Szent Korona nem a ma élő nemzedék, hanem a mai és minden jövőendő nemzedék megtestesítője, és így alkotmányos gátja annak, hogy egy nemzedék felélje, károsítsa, vagy éppen – mint korunkban – megszüntesse az utána jövő nemzedékek tisztas, szabad életének feltételeit.

9. „Alkotmánysértéssel jog nem létesíthető.”

Ebből következően az **elmúlt mintegy hetven év valamennyi alkotmánysértő törvénye és más jogszabálya semmis**. Ezek közül a mai hatalom által **érvényesnek tekintett jogszabályokat és az állam által kötött szerződéseket** az alkotmányossági fordulat után összeülő patrióta Országgyűlésnek **felül kell vizsgálnia és az alkotmányos alapelvekkel össze kell hangolnia, vagy ki kell mondania érvénytelenségüket**, a kormánynak pedig meg kell tennie az ebből fakadó intézkedéseket.